

egyáltalán nem volt sértődékeny, azon a bizonyos Ádámon is csak jószérivel mosolyogni tudott. Még hogy ösbűn! De ez a Jézus történet az azért más volt, az még mindig nagyon fáj néki. Lehet, hogy erre még ő sem számított.

Újabb sor következett, majd néhány korty bor és pár falat kenyér. Bizonyos napokon némi sült is került az asztalra; alapvetően azonban a Jóisten nem szerette a bonyolultabb ételeket. Például gombával és libamájjal töltött gesztenyés pulykamellet még sohasem fogyasztott.

Ebéd után mindig egy kis pihenő következett, gyakran megesett, hogy ilyenkor a Jóisten a Föld szegényeire gondolt, no meg a tű fokára, és megint csak nem értette az embert. Lehet, hogy nem tudja: az élet csak visszafelé érhető meg, de előrefelé kell élni. Hamarosan beszélnem kell velük..., dörmögte magában, miközben szertartásosan megtömté a pipáját – így szunyókálás után ez sohasem maradhatott el. Volt valami különös érzés a pipafüstben, amint kifújva még formáját megtartva felemelkedik, majd eltűnik.

Estig még öt sor volt hátra, úgyhogy feszíteni kellett a tempón. Persze, kapkodásról szó sem lehetett, a *szőlőművelésnek* meg kell adni a módját. Az utolsó kapavágásnál mintha egy kis templom esti harangkondulása hallatszott volna föl. Ilyet mindig szívesen hallgatott a Jóisten: hitte, az ember szól így hozzá. A „bim-bam”-ok ütemes váltakozása egybeesett a hazafelé vezető lépések ritmusával, jó volt így ballagni. Legalább egy kicsit együtt rezdült most isten és ember.

A vacsora általában szerény volt, gyakran került gyümölcs az asztalra. Volt ebből bőven, nem is értette a Jóisten, hogy miért nem jut mindenkinek. Gyanakodott, hogy a birtokolni, és a még többet birtokolni akarás lehet az oka. Pedig a hegyet, a völgyet, a tengert és a folyamokat, s a Föld minden kincsét *mindenkinek* teremtette. De az volt a gyanúja, hogy már nem is azt szeretjük, amire vágyunk, hanem magát a vágyat. Ezenkívül az emberrel kapcsolatban még sok mindent nem értett, bizonytalanságai miatt nem is nagyon szerette a „mindenható” titulust. Egyet azonban biztosan leszögezhetett: nem a rosszal van a baj, hanem ha a rosszat jónak mondják és elkezdenek aszerint élni. Tudta, hogy mostanában egyre több olyan dolgot művel az ember, amihez Ő nem kell, s fáj ez a mellőzöttség.

Közben lassan be is esteledett – bár történetünk helyszínén – ennek nem is volt különösebb jelentősége. A Jóisten nyugovóra tért, esti imát is mondott az emberért, remélte, hogy teremtménye többet akar, mint venni valamit egy drachmáért (dollárért), s eladni kettőért. Majd a következő találkozás időpontját bevészte a noteszába.

Alvás előtt, miután átgondolta a napot eszébe jutott egy vidám történet, mely nem is olyan régen esett

meg vele: Egy öregember nagyon-nagyon vágyott arra, hogy egyszer, még az életében, lássa a Jóistent. És mert nagyon mélyen hívő, s ezen-felül derék ember is volt, a Jóisten meghallgatta a kérését és megjelent előtte. Az öregember lerokkadt a földre, eltakarta az arcát és ezt dadogta:

- Uram Istenem! Én nem tudtam, hogy Te ilyen hatalmas, fényességes, az ember számára felfoghatatlan vagy. Kérlek, segíts nekem, hogy jobban megértsek. Mondd, mennyi a Te számodra egyetlen pillanat?

- Ami az én számomra egyetlen pillanat, az a te számodra százmillió esztendő!

- Óh! - sóhajtotta az öregember. - És mennyi Neked egy fillér?

- Ami nekem egy fillér, az neked százmillió arany! Az öregember összetette a kezét.

- Édes Istenem, adj nekem egy fillért!

- Mális adok fiam, csak várj egy pillanatig!

Az öregember megértette az iróniát és az isteni paradoxont, mert ha a Jóistennek adod a magad semmiségét, Ő néked adja a mindenségét. Talán így ér össze az *emberi az istenivel!*

MILOVICZ LÁSZLÓ

HOMÍLIA

A TANÍTVÁNYOK KÜLDÉSE...

Ám 7,12-15 , Ef1,3-13. Mk 6,7-13. Köszöntés: Nem is olyan régen szó volt a prófétaság intézményéről és most is egy prófétáról hallottunk az olvasmányban, egy kis prófétáról Ámoszról. Nevének jelentése: Isten által vitt, hordozott vagy terhet vivő. Abban az időben nép vallásos élete külsőséggé vált, formaságokba merevedett. Ámosz pedig kíméletlenül feltárta Izrael bűneit, a szociális visszaéléseket, a felületes istentiszteletet. Hirdette, hogy Isten nem tűri tovább a nép romlottságát és szigorúan megbünteti őket. Az emberek Istenhez fűződő alapmagatartásának kell megváltoznia. Az lehet az érzésünk, hogy manapság is elkelve egy ilyen próféta a történelmi egyházakban. Ámos az Isten szavára figyelő ember volt, aki megértette, hogy el kell mondania a kortársainak olyat, amit senki más nem mondott el. Na az ilyen mondatokért szokták kiiktatni a prófétát az élők közül és Ámosznak is ez lett a sorsa, az erőszakos halál. Valamennyiünknek szól Ámosz próféta üzenete: a külsőséges vallásosság széles útja helyett a valódi Jézus követés keskeny útját kell választanunk. Továbbá nem hagyhatjuk szó nélkül a társadalmi egyenlőtlenségeket, ami nem csak szóban nyilvánul meg, hanem az adás erényében is. Így leszünk Pál apostol szavait használva: szentek és feddhetetlenek.

Most pedig pillantsunk az evangélium mondataira és keressük meg az üzenetét. Az a meglepő, hogy

csütörtökön Mt evangéliumból olvashattuk ugyanezeket a tartalmakat, kicsit másképpen fogalmazva. Egyébként Lk evangéliumában is szerepel ez a történet. Jézus fáradtságot nem sajnálva járta a városokat és hirdette Isten O.-nak örömhírét. Hatékonysága érdekében kézenfekvő volt egy – az ő tevékenységét megsokszorozó – tanítványi kör kiképzése és szétküldése. Egyébként a mai pedagógia sem ismer Jézus módszertanánál jobbat és eredményesebbet: ti. kiscsoportos foglalkozás keretében átadni a tartalmakat és a módszert és utána küldeni a tanítványokat szakmai gyakorlatra. A mai fogalmak szerint ezt duális képzésnek is nevezhetnénk, amit ma minden oktatási intézmény előtérbe helyez. A kettessel küldés pedig a pályakezdők bátorságát és hatékonyságát szolgálta. Kicsit misztikusnak tűnhet az evangélista által leírt mondat: „... hatalmat adva nekik a tisztátalan lelkek fölött...” Mintha az ember programozható gép lenne. Valószínűbb az, hogy felhatalmazásról, azaz megbízásról és bizonyos ismeretek átadásáról lehetett csak szó. E tekintetben is üzenetet olvashatunk ki a sorokból: felkészültek és bátornak kell lennünk az evangélium hirdetését illetően. Még egy megszívlelendő szempontot mondott Jézus a küldötteinek: Csak vándorbotot és szandált vigyenek magukkal, vagyis az éppen szükségeset – de semmi tartalékot! Ne akarjanak aggodalmaskodva előre gondoskodni a bizonytalan jövőről, hanem bízzák rá magukat az emberek segítőkészségére s annak révén Isten gondviselésére. Az általuk hirdetendő Isten országának lényege a kölcsönös ajándékozás: „Segítetek ingyen” „Egyétek, amit elétek tesznek” Tehát szó sincs semmiféle öncélú „szegénységi aszkézisről”. Egyfelől gondtalanul hagyniuk kell, hogy a „véletlen” (=Isten) vezesse őket, ahelyett hogy aggodalmaskodva mindent előre megterveznének; másfelől elégedjenek meg azzal, amit kapnak, és ne szaglásszanak körbe a faluban, amíg csak meg nem találják a legjobb szállást a leggazdagabb parasztnál. A porlerázással azt kell látványosan a lakosok szeme elé állítani, hogy felkínálták nekik Isten országát, ők azonban elutasították az ajánlatot. Ebből a figyelemfelhívó jelből Lukács csinál majd „Isten ítéletével” fenyegető jelet (: „tanúságtételül *ellenük*”, s még inkább: „Szodomának könnyebb sorsa lesz...”). A 12-13. verseket felolvasnám egy másik fordításban, mert talán ez a történetnek leglényegesebb része: „El is mentek, és meghirdették az embereknek, hogy alakítsák át gondolkodásmódjukat és életüket. Sok rossz szellemet űztek ki, és sok gyengélkedőt kentek meg olajjal, és segítettek a betegeken.” Ez foglalja össze azt a két mozzanatot, amely a Jézus akarata szerinti „missziós tevékenységnek” elhagyhatatlan része *minden* evangéliumi előfordulásban: a tanítást és a gyógyítást. Amit Jézus tanítványai hirdetnek, azt be is

kell mutatniuk, pontosabban előbb be kell mutatniuk, aztán meg kell magyarázniuk: „Elérkezett hozzátok Isten országa”.

Jézus missziós megbízása tehát meghökkentően egyszerű és megdöbbentően radikális. Aki *csak beszél*, de nem veti be magát a szükségét szenvedőkért, az „szép eszmévé” silányítja Isten országát, aki viszont *csak cselekszik*, de nem „hirdeti az igét”, az félrevezeti az embereket, mert elrejtje előlük, hogy az ember valódi üdvének forrása Jézus szerető és szeretetreméltó Istene. Befejezésképpen még az ördögűzés fogalmát kellene megközelítenünk. Túlvilági szellemi lények létezését és ránk ható befolyásoló működésének lehetőségét nem zárjuk ki ugyan, mégis sokkal fontosabb, hogy „rossz szellemeken” olyan erőket értsünk, amelyek testi, lelki vagy szellemi értelemben megbetegítik az embert; ezek lehetnek belső vágyak és ösztönök éppúgy, mint nevelési hatások, emberek rossz példája vagy a közvélemény nyomása. Minden kor rossz szellemei közé tartozik például „a harácsolás szelleme”, „az uralkodás szelleme” vagy „a gyönyörhajhászás szelleme” Korunk egyik „leggonoszabb szelleme” az értékválság, az értékek káosza, ezért a világos értékrend kialakítását és terjesztését az „ördögűzés” vagy „démonűzés” egyik legfontosabb mai formájának tekinthetjük.

Kedves Testvérek! Jézusunk tanítványainak adott küldetése, nem csak annak a 12 fiatalembernek szólt, hanem a tanítványok tanítványainak is, azaz mindannyiunknak. Nem mondhatjuk a Mesternek a szokásos kifogásokat: hogy nem érek rá, a családommal kapcsolatban van elég gondom-bajom-dolgom, vagy éppen a lehetetlen munkaviszonyom akadályoz, netán a szerény felkészültségem vagy éppen a kedvem. Evangéliumi példával élve:” Földet vettem, s el kell mennem megnézni. Öt iga ökröt vettem, megyek őket kipróbálni. Megnősültem, nem érek rá” Igaz a közmondás: „*Aki meg akar tenni valamit, talál rá* módot; *aki meg nem, az talál kifogást.*”

Kívánom a kedves testvéreknek, hogy életükre az Istennek tetsző megoldások és erőfeszítések legyenek a jellemzők és ne a kifogások.

